

mere en skærpelse af den vil fremkalde reaktion fra udlandets side, d. v. s. at vor eksport vil blive yderligere begrænset og betalingsbalancen forværret.

Resultatet er, at beskæftigelsen i den givne situation ikke kan opretholdes ved importregulering, og at kronenedskrivning ikke kan bringe varig hjælp, idet forudsætningen for betalingsbalancens genoprettelse er en beskæftigelse, der svarer til vore valutamæssige muligheder, og at såvel balance som beskæftigelse kun kan genoprettes ved, at vi indstiller os på den løn og de omkostninger, som vore nedsatte udenrigske indkomster betinger.

Det vil være unødvendigt her nærmere at komme ind på argumentationen herfor, en sådan er fremført i de første kapitler i betænkningen, hvor man i høj grad har øje for de udenrigske hindringer for fortsat effektiv importregulering, men dette er blot glemt i den sidste del, hvor man stadig hævder, at midlet må være importregulering med kronedevaluering som reserve. Den øjeblikkelige situation med kronenedskrivning og de efterfølgende stigninger for importvarer, både købt i dollar og i anden valuta, og de følger den vil få for vort omkostningsniveau og lønniveau, vil give os ret og bestyrke de betragtninger, der er fremført i betænkningen, men ikke taget „i betragtning“ i dens konklusioner.

Overfor betænkningens mål og midlerne til at nå disse mål ved hjælp af importregulering og kronenedskrivning skal komiteen anføre, at målet må være så høj en beskæftigelse som opretholdelse af vor betalingsbalance muliggør, og at man om, fornødent må gå den hårde vej, det vil være at få vore produktionsomkostninger bragt ned, så vi bliver konkurrencedygtige både ude og hjemme. Det er vejen til varig balance og den højest mulige beskæftigelse.

Vejen vil være restriktionernes snarest mulige afvikling. I kommissionens betænkning er man inde på, at en frigørelse af handelen må komme *udefra* gennem internationale aftaler; fra handelens side har det hele tiden været fastholdt, at de enkelte lande — også vi — kunne gøre meget selv, og at *vi selv* måtte tage et initiativ. — Men nu er den internationale bevægelse kommet. Nu kræves det af os, at vi ikke blot selv frigør dele af handelen med udlandet, men også at vi går ind i Marshall-organisationens arbejde for større vesteuropæisk samhandel med yderligere tilbud mod gensidighed.

Det er derfor ikke tiden at hævde, at vi må bevare vore importrestriktioner, end mindre at vi må tage dem i yderligere brug, hvis beskæftigelsen ikke kan holdes højere end de internationale konjunkturer tillader. Afviklingskommissionens afhandlingers konklusioner er passé, ligeså vel som deres bebudelse af, at der ikke i de første år kunne ventes noget omslag i den hidtidige handelspolitik.

Afviklingskommissionen viser i sine afsluttende konklusioner ingen vej frem til frigørelse, tværtimod. Derimod finder man som sagt i en række betragtninger i den første del af afhandlingerne grunde nok til at underbygge vore krav og tidens krav om, at vi må bort fra restriktionerne; og udviklingen i den seneste tid viser, at der er mulighed for, at netop *det* sker, som planøkonomerne ikke ventede: en rask fremadskridende frigørelse af den internationale samhandel.

Betænkningens forfattere og de kommissionsmedlemmer, der ved deres underskrift *uden forbehold* er gået ind for betænkningens konklusioner, skylder lovgivningsmagt og offentlighed bevis for, at Danmark skulle have mulighed for at indrette sig som en isoleret enklave, hvor der uden hensyn til internationale konjunkturer stadig skulle kunne opretholdes høj beskæftigelse ved midler, der samtidig hindrer nedgang til et løn- og omkostningsniveau, som svarer til landets mindre indkomst og konkurrencen udefra.

Importbevillingernes fordeling m. m.

Medens afviklingskommissionens betænkning som allerede omtalt i altfor ringe grad har givet udtryk for kommissionsmedlemmernes syn på den økonomiske politiks mål og de i afhandlingerne opstillede midlers mulige anvendelse, har den i kapitel VI ofret adskillig plads på spørgsmålet om fordelingerne af importbevillingerne, særligt importbevillingernes fordeling mellem de producerende virksomheder